

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 7 czerwca 1938 r.
sygn. akt II C 2307/38**

Ustalenia faktyczne, powzięte zgodnie z przepisami k.p.c. nie podlegają w przewodzie kasacyjnym sprawdzeniu, a Sąd Najwyższy przy rozstrzygnięciu sprawy jest nimi związany.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący	sędziego Sądu Najwyższego dr M. Warzkowicz
sędziowie Sądu Najwyższego	J. Żurawski
	Fr. Klasa

przy udziale protokolanta aplikanta sądowego T. Rokitnickiego
na rozprawie na posiedzeniu jawnym 22 maja 1939 r. w sprawie Lecznicy Związkowej spółki z o.o. w Krakowie powódki przeciw Polskim Kolejom Państwowym, pozwanym o zapłatę kwoty 4982,09 zł z.p.n.¹
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej pozwanych Kolei na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1938 r., sygn. akt II CA 296/38

zaskarżony wyrok uchyla, sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania odsyła i rozstrzygnięcie wniosków stron o przyznanie im kosztów przewodu kasacyjnego pozostawia wymienionemu wyżej Sądowi.

Uzasadnienie

Podstawa kasacyjna z art. 426 pkt 2 k.p.c.² jest częściowo uzasadniona.

Sąd Apelacyjny, biorąc na wzgląd zeznania świadków Aleksandry Pająkówny i Marii Dobrowolskiej, że śp. dr Piotrowski, współwłaściciel i dyrektor powodowej Lecznicy, oświadczył po przyjęciu dr Groeblerówny do Lecznicy, iż przyjęcie nastąpiło na podstawie umowy zawartej z Koleją i że ta ostatnia będzie pokrywała koszty jej leczenia, że tygodniowe rachunki za leczenie Groeblerówny były stale posyłane bezpośrednio władzom kolejowym, które bez żadnego sprzeciwu je pokrywały, wreszcie że referent sprawy mgr Stanisław Krzemień zawarcia takiej umowy nie wykluczył, wyniósł wniosek, że Polskie Koleje Państwowe przyjęły bezpośrednio wobec Lecznicy za jej zgodą obowiązek pokrywania kosztów leczenia Groeblerówny w lecznicy.

¹ Znaczenie nieustalone.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

Powyższe ustalenie, powzięte zgodnie z przepisami art. 249 i 250 § 1 k.p.c. nie podlega w przewodzie kasacyjnym rozpoznaniu i Sąd Najwyższy przy rozstrzygnięciu sprawy jest nim związany (art. 426 i 439 k.p.c.), wobec czego wywody skargi kasacyjnej kwestionujące trafność tej oceny dowodowej nie mogą być uwzględnione.

Bez zasadnie również zarzucają Polskie Koleje Państwowe pogwałcenie przepisów art. 243 k.p.c., mające polegać w tym, że Sąd Apelacyjny nie przesłuchał świadków dr Artura Poniewskiego i Witolda Witeka, ponieważ pominięcie tego dowodu było w przepisach art. 404 k.p.c. uzasadnione, co Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku należycie wyjaśnił. Odpada też potrzeba rozpatrywania zagadnienia, czy sam fakt honorowania przez Polskie Koleje Państwowe rachunków Lecznicy za Groeblerównę uzasadniałby w sposób domniemany (art. 29 k.z.³) zobowiązanie tychże Kolei do wyrównywania tych rachunków wobec Lecznicy bezpośrednio, skoro sąd Apelacyjny ustalił zawarcie wyraźnej umowy (50 k.z.). Między stronami nie jest spore, że przy przyjęciu Groeblerówny do Lecznicy nie został oznaczony czas trwania jej leczenia, wobec czego w myśl art. 272 k.z. mogły Polskie Koleje Państwowe w każdej chwili przez wypowiedzenie zawartą umowę rozwiązać. Sąd Apelacyjny ustalił, że takie wypowiedzenie nastąpiło dopiero w dniu 3 września 1936 r. słusznie zarzuca skarga kasacyjna, że ustalenie to nastąpiło z pogwałceniem przepisów art. 250 § 1 k.p.c., gdyż Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zupełnie zeznań świadka mgr. Stanisława Krzemienia (k. 34), który stwierdził, że już w kwietniu lub maju 1936 r. zawiadomił telefonicznie Lecznicę na ponaglenie o wyrównanie zaległych rachunków, że Kolej dalszych rachunków pokrywać nie będzie i nie wyjaśnił też Sąd Apelacyjny, z jakich powodów stwierdzoną przez świadka okoliczność pominął. Ponieważ co do czasu wypowiedzenia umowy przez Kolej zachodzi sprzeczność między zeznaniami świadka Krzemienia oraz zeznaniami świadków Pająkównej i Dobrowolskiej, które stwierdzają, że pozwane Koleje jeszcze w lecie 1936 r. należność zaskarżonej kwoty uznawały, należy zeznania tych wszystkich świadków rozważyć i ich wiarygodność ocenić, zwłaszcza że Sąd Apelacyjny także zeznań dwóch ostatnich nie rozpatrzył. Ponieważ data wypowiedzenia umowy przez Kolej ma wpływ na wysokość należnej Lecznicy od Polskich Kolei Państwowych pretensji, a ustalenie tej daty nastąpiło z pogwałceniem przepisów art. 250 § 1 k.p.c., którego Sąd Najwyższy w przewodzie kasacyjnym uchylić nie może, przeto podstawa kasacyjna art. 426 pkt 2 k.p.c. jest uzasadniona

Na mocy więc przepisów art. 437 k.p.c. uchyli Sąd Najwyższy zaskarżony wyrok i zwrócił sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Zastrzeżenie orzeczenia o kosztach przewodu kasacyjnego do wydać się mającego wyroku polega na przepisach art. 101 i 109 § 2 k.p.c.

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. – Kodeks zobowiązań, Dz.U. 1933 nr 82 poz. 598.

[Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego (k.p.c.): art. 101 i 109 § 2, art. 404 art. 426 pkt 2 k.p.c., art. 249 i 250 § 1 243., art. 426, art. 437, art. 439, art. 404, Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. - Kodeks zobowiązań (k.z.): art. 29, art. 50, art. 272).]